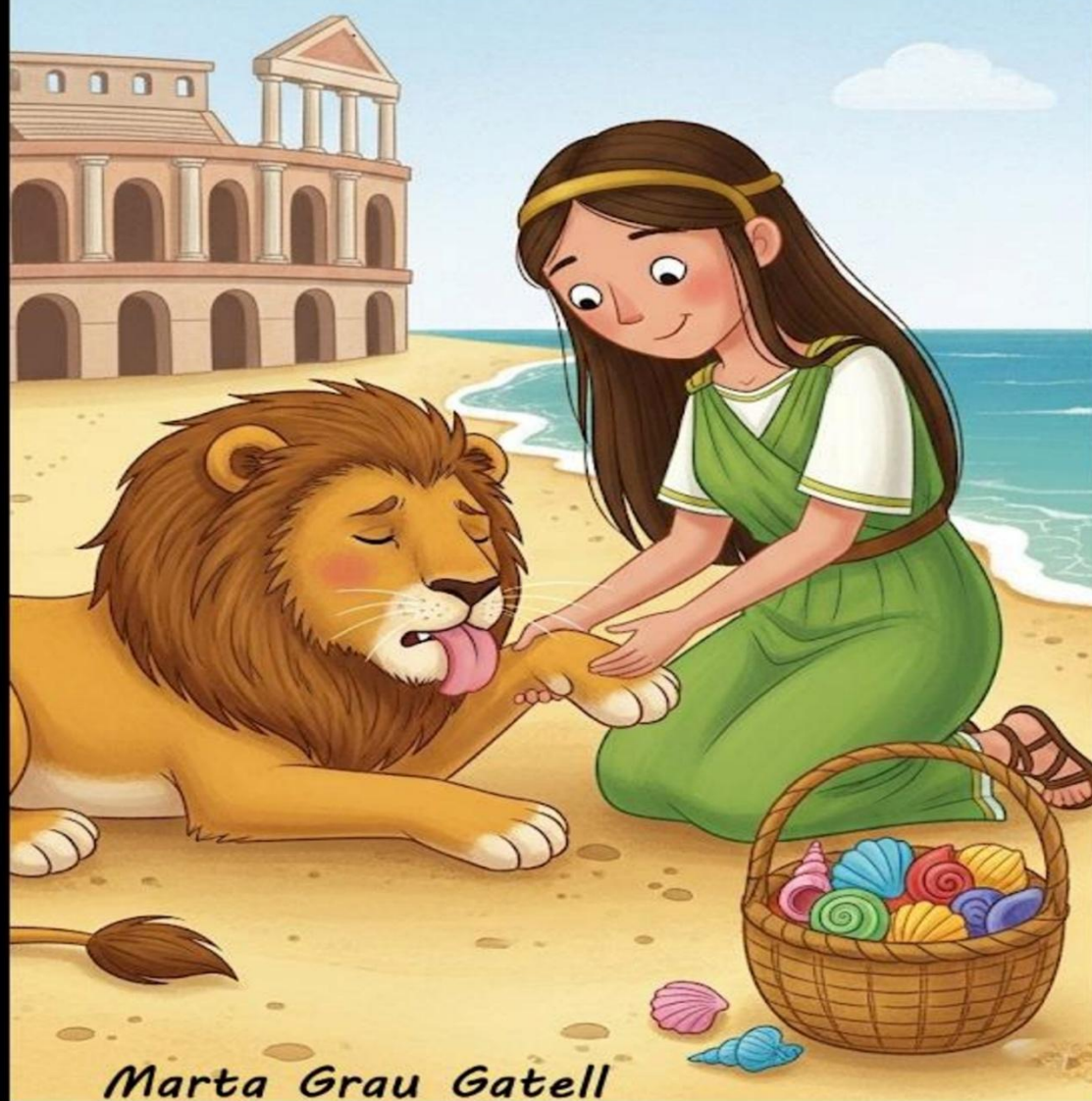

La màquina del temps i la llegenda de la platja del Miracle

Marta Grau Gatell

22 o 23 personatges

Obra per l'alumnat a partir dels 10 anys

“La màquina del temps i la llegenda de la Platja del Miracle”

de Marta Grau Gatell

Personatges:

- 1-Narrador 1 (Patrici)
- 2-Narrador 2 (Esclau)
- 3-Narrador 3 (Plebeu)
- 4-Narrador 4 (Patrici)
- 5-Valèria (Plebea)
- 6-Iulius-Fill (Nen plebeu)
- 7-Flàvia-Filla (Nena plebea)
- 8-Flavius (Plebeu - pescador)
- 9-Soldat 1
- 10-Soldat 2
- 11-Soldat 3
- 12-Soldat 4
- 13-Soldat 5
- 14-Soldat 6
- 15-Centurió
- 16-Lleó- Emperador August
- 17-Cornèlius-Veí (Plebeu – pescador)
- 18-Marcia-Veïna (Plebea)
- 19-Robert
- 20-Nines
- 21-Científic 1
- 22-Científic 2

ESCENA 1

(Música. Entra per la dreta de l'escenari en Robert, a poc a poc i amb molt de conte de no fer res de soroll. Mira a un costat i a l'altre)

Robert: *(Fent un gest amb la mà)* Au, entra. No hi ha ningú.

Nines: *(treu el cap amb por)* Estàs segur?

Robert: Sí, vinga. No siguis tan caguetes.

(Música. Entra per la dreta de l'escenari amb molta cautela Nines. Comencen a mirar i a buscar pel seu voltant.)

Robert: Jo crec que deu estar per aquí.

Nines: Mira que si no és veritat!

Robert: Segur que sí que és veritat. A mi m'ho va assegurar el Gerard.

Nines: I el Gerard, com ho sap?

Robert: *(Amb una veu de setciències)* El seu pare treballa amb el professor Sabiotot. *(Remarca el nom aixecant la veu i sil·labejant)*

Nines: Però, això no vol dir res. S'ho pot haver inventat tot, per fer-se el fatxenda.

Robert: Que no! Que no! Que és veritat!

Nines: En comptes de perdre el temps, anem a buscar per tot el laboratori.

Robert: I com és una màquina del temps? Jo no he vist mai cap.

Nines: Jo tampoc, però, segur que és molt gran.

(Música. Els nois busquen per tot l'espai.)

Robert: Ei, vine a veure això!

(Està palplantat davant d'un gran embalum tapat amb una tela, al fons de l'escenari. Nines s'apropa i es queda mirant l'embalum sense atrevir-se a tocar-lo)

Nines: Segur que és això. I ara que fem?

Robert: Doncs destapar-lo.

Nines: Jo no penso tocar-lo.

Robert: *(Enfadat)* De veritat, ets una cagada!

(Música - Efecte de por. El Robert agafa la tela i l'estira molt a poc a poc, deixant a la vista una plataforma amb una cadira)

Nines: *(Decebuda)* I això és la màquina del temps? Doncs quina porqueria. *(Amb menyspreu)* Com funcionarà?

Robert: Sembla que algú ha de seure a la cadira.

Nines: No seré jo qui sigui! *(Negant amb el cap)*

Robert: Podríem provar de ficar-nos els dos, a veure què passa.

Nines: Però, tu estàs boig!

Robert: Podem provar, no perdem res.

(Música. Nines remugant i gens convençuda seu al costat d'en Robert. Es queden en silenci, mirant cap al seu davant. No passa res. De cop i volta els nois comencen a tremolar. Música)

Robert: No notes alguna cosa estranya?
Nines: Tinc com un buit a la panxa.
Robert: M'estic marejant.
Nines: Aiiiiii..... quin mareig. Jo vull baixarrrrrrr.....

(Música. A poc a poc es queden adormits a la plataforma. Quedaran quiets en una posició còmoda, perquè estaran tota l'obra a l'escenari. Entren per l'esquerre de l'escenari quatre personatges què són els narradors, dos homes i dues dones. Els homes porten dues túniques fins als genolls i un d'ells una toga d'amunt de la túnica. Les dones porten dues estoques fins als peus i una d'elles va coberta per una palla. Portaran uns pergamins a les mans i aniran llegint la història. Tots quatre aniran movent-se per l'escenari mentre parlen. Es parlaran entre ells en certs moments amb un to de burla. Baixa la música)

Narrador 1: Els nois es van quedar adormits un darrere d'un altre a la plataforma.
Narrador 2: Aquests era l'efecte que causava la màquina del temps.
Narrador 3: Però tots ells van somiar la mateixa història i també la mateixa època.
Narrador 4: Somiaven en com era la seva ciutat a l'època romana.
Narrador 1: *(Ensenyant el pergami)* Veieu això? És un pergami. En aquests pergamins està escrita la història que ara començarem a explicar-vos. Els somnis dels nostres joves amics.
Narrador 2: Mireu, Tarragona va ser fundada pels romans, segurament sobre una població de pescadors ibers.
Narrador 3: Era una ciutat de l'imperi romà, capital de la província romana Hispania Tarraconensis.
Narrador 4: *(Amb veu molt engolada)* El seu nom complet era “ Colonia Iulia Urbs Triumphalis Tàrraco”
Narrador 2: *(Imitant-lo, però en to de burla)* Colonia Iulia Urbs Triumphalis Tàrraco...
Narrador 1: *(El talla)* Que no veus que això és molt complicat per a ells? Mireu, tothom la coneixia com TÀRRACO!
Narrador 4: *(Remugant)* Sí, sí, Tàrraco.
Narrador 1: A veure, potser que primer ens presentem nosaltres. *(Assenyala als seus companys)* Tots nosaltres vivim a Tàrraco.

(Els narradors es col·loquen frontals al públic i un a un aniran passant al davant i faran com si fos una passarel·la i una desfilada de models)

Narrador 2: I mireu, mireu com ens vestim a la Tàrraco Imperial. *(Engolant la veu i donant unes palmades)* Comença la desfilada! En primer lloc, tenim a una parella de patricis. Ciutadans romans lliures i rics. Ell porta una túnica que li arriba fins als genolls, lligada a la cintura amb un preciós cinturó i al d'amunt una toga que embolcalla el seu cos. Ella porta una estola fins als turmells lligada per sota els pits amb un cordó de color or i es cobreix amb una palla.

(Passen d'un costat a l'altre de l'escenari els narradors 1 i 4, mostrant el seu vestuari. Mentrestant, la resta de narradors aplaudiran)

Narrador 3: Aquí teniu a un esclau! Sempre està al servei del seu amo. Només porta una modesta túnica que li ha donat el seu amo i se la lliga amb una corda a la cintura.

(El Narrador 2 fa la desfilada ensenyant la seva túnica. La resta de narradors aplaudeixen)

Narrador 1: Ara, veurem a una plebea. És una petita artesana, que té una paradeta de verdures al mercat. Com veieu porta una túnica que li arriba fins als peus, lligada amb un cordó a la cintura.

(El Narrador 4 fa la desfilada ensenyant la seva túnica. La resta de narradors aplaudeixen. Quan acaba la desfilada de models, tots els narradors es feliciten i parlen al mateix temps fent una cridòria, fins que el narrador 4 s'aparta del grup i els fa callar.)

Narrador 4: Escolteu una mica de seriositat! Anem a fer el que hem vingut a fer. Expliquem la història que somien els nostres amics i... somien en l'època de més esplendor de Tàrraco.

Narrador 3: *(Emprant un to molt seriós i aclarint-se la gola amb sorellets)* L'Emperador August va arribar a la ciutat l'any 27 aC. i va viure en ella, fins a l'any 25 aC.

Narrador 2: *(Interrompent-lo i movent la mà d'un costat a l'altre.)* Si fa, no fa...

Narrador 3: *(Continua, ficant els ulls en blanc)* Gràcies a l'emperador la ciutat va anar creixent i guanyant importància en el món romà.

Narrador 2: *(Interrompent-lo)* Si fa, no fa...

Narrador 4: Es diu que l'Emperador August vivia en el Pretori, que tenia unes magnífiques vistes a la platja de la ciutat.

Narrador 1: A l'Emperador li agradava mirar des de dalt del Pretori tota la ciutat, el port i la seva platja.

(Música. Els narradors es fiquen a un costat de l'escenari. Per l'esquerra de l'escenari entra l'emperador August i es queda al mig, davant de la plataforma on dormen els nens, mirant cap al davant com si mires a l'horitzó.)

August: He fet una bona feina. Ara Tàrraco té un teatre i un fòrum totalment reformat. És una ciutat digna d'un emperador. En les dècades vinents es construirà un amfiteatre, un circ i un temple que portarà el meu nom.
(Sospira) Com m'agraden aquestes vistes i aquesta posta de sol!

(Al cap d'un moment marxa per on havia entrat amb música)

Narrador 1: I així va ser! Molt temps després de la mort d'August, es va construir el circ, el temple i l'amfiteatre a fora de la muralla, a la vora de la platja.

Narrador 4: Sí, va ser al segle II dC

Narrador 2: *(Interrompent-lo)* Si fa, no fa...

Narrador 3: Hi cabien 14.000 persones!

Narrador 2: *(Interrompent-lo)* Si fa, no fa...

Narrador 1.3.4: Vols callar!

(Els narradors 1, 3 i 4 el fan callar amb crits i amenaçant-lo. El narrador 2 corre a amagar-se darrere dels nens que estan dormint)

Narrador 4: *(Sospirant)* En fi, continuem. A l'amfiteatre es feien les lluites de gladiadors, les caceres de feres i les execucions, sobretot de cristians.

Narrador 1: Els cristians eren devorats per les feres que vivien en els subterranis i que arribaven en vaixells a la platja.

Narrador 3: I des de la platja, per uns túnels a l'amfiteatre.

(El narrador surt del seu amagatall i s'apropa als seus companys)

Narrador 3: Però, pot ser que comencem a explicar la història de la platja de Tàrraco i l'amfiteatre.

Narrador 2: Doncs comencem...

ESCENA 2

Narrador 4: A la vora de la platja hi havia un poblat de pescadors. En aquest poblat hi vivia una família...

(Sona una música. Els narradors creuen l'escenari en fila, tornant a fer una desfilada, amb les mans a la cintura i fent alguna volta per ensenyar el vestit i surten per la dreta de l'escenari. Per l'esquerra de l'escenari entren corrent i cridant Flàvia i Iulius. Porten uns pals a les mans.)

Iulius: Flàvia, fes el favor de no córrer tant i tornar-me el pal.

Flàvia: No vull! Me l'hauràs de prendre. *(I segueix corrent, mentre Iulius la persegueix)*

Iulius: *(L'aconsegueix agafar i li estira el pal. Tots dos es barallen)* Dona-me'l, és meu.

Flàvia: No, ara és meu.

Iulius: Ets una nena dolenta. *(li treu la llengua)*

Flàvia: Ja pots dir el que vulguis, però el pal ara és meu.

Iulius: Aquest pal el vaig trobar jo.

(Els nens no s'adonen que la mare, Valèria, entra per l'esquerra de l'escenari amb una cistella de vímet. La mare en veure'ls deixa la cistella a terra i s'acosta a poc a poc, mirant-se'ls. Durant la discussió s'apropa i els hi dona un calbot a cada u)

Nens: Aiiii....

Valèria: Es pot saber que és tot això. Us sembla bé que dos germans es barallin d'aquesta manera? És que no podem tenir ni un minut de calma en aquesta casa?

Nens: Noooo... *(Amb el cap baix i picardia)*

Valèria: Com? Què dieu?

Nens: Res, res...

Valèria: A veure, què és el que ha passat?

Flàvia: Mama, ha estat ell, ha començat a pegar-me i jo... jo m'he defensat!

Iulius: Això, no és veritat. Ella m'ha pres el pal i no me'l vol tornar.

Flàvia: No és veritat *(Crida)*

Iulius: Sí, és veritat *(Crida)*

(Tornen a cridar i a barallar-se. La mare els hi torna a donar un calbot)

Nens: Aiiii...

Valèria: Prou! És que no pot haver-hi un moment de calma en aquesta casa?

Nens: No! *(Amb picardia)*

Valèria: Com? Què dieu?

(Els nens surten corrents i rient i es queden al costat esquerre jugant entre ells)

Valèria: *(Agafa la cistella de terra i es mira els seus fills)* Mira'ls, ja han fet les paus. Quina paciència he de tenir.

ESCENA 3

(Entra per l'esquerre de l'escenari en Flàvius, porta estris de pesca a les mans)

Flàvius: Valèria, avui sortiré de pesca amb el nostre veí Cornelius.

Valèria: *(Amb veu preocupada)* Però, sembla que la mar està una mica picada.

Flàvius: No, hi ha una mica d'onades, però més a dins la mar està en calma. Entraren una mica més endins, a veure si tenim una mica de sort, que últimament quasi no fem captures.

Valèria: Sí, necessitem peix per a salar-lo. No ens queda gens al rebost. Escolta, podries endur-te als nens.

Flàvius: No, no. Què vols que m'espantin la pesca?

Valèria: Molt bé. Ja m'enduc jo als nens a la platja i recollirem petxines.

Flavius: Mira, per allí ve Cornelius,

(Cornelius entra a l'escenari per l'esquerre, carregat també de canyes i cordes)

Cornelius: Hola, veïns.

Els dos: Hola, Cornelius.

Cornelius: Preparat Flàvius? Hauríem d'anar tirant que ja és una mica tard.

Flavius: Sí, és veritat.

Cornelius: Has agafat les xarxes i els hams?

Flàvius: Sí, ho he agafat tot. Anem.

(Surt per la dreta de l'escenari)

Cornelius *(A la Valèria, rient)* Després s'oblida de la meitat de les coses. *(Surt darrere de Flàvius)*

Valèria: *(Crida)* Aneu amb compte!

(Surt Cornelius també per la dreta de l'escenari. Mentre Valèria crida als nens, que venen corrent i rient)

Valèria: Nens veniu.

Flàvia: Diques mama.

Julius: Què vols?

Valèria: Anem que m'acompanyareu a la platja a recollir petxines. Hi ha unes de molt grans que m'aniran bé per a fer bols per menjar.

Flàvia: *(Bufant)* Mama, anar a collir petxines és molt avorrit i ara estem jugant molt bé.

Iulius: *(Bufant també)* Avorrit i cansat. Jo no tinc ganes de caminar per la sorra! I a més hem quedat amb els nostres amics que pujàriem a Tàrraco a veure el mercat.

Valèria: Nois, jo necessito les petxines. Ja aniré jo sola i vosaltres, continueu jugant.

Nens: Gràcies mare.
Valèria: Però, quan pugeu al mercat aneu amb compte.
Nens: Sí mare (*Ho diuen com un mantra i posant els ulls en blanc*).

(Els nens marxen corrents per la dreta de l'escenari i Valèria sospira i aixeca les mans amb resignació. Entra al mateix temps, per l'esquerre de l'escenari, la seva veïna, Marcia, que ha sentit el que deien els nens)

Marcia: Valèria es fan grans i ja volen fer la seva.
Valèria: Sí, és veritat. (*Sospira*) Marcia vaig a buscar petxines a la platja. Vols vindre?
Marcia: No, no, jo pujo al mercat, he de comprar viandes. Però, podries agafar-me unes quantes petxines, si no és una molèstia?
Valèria: No pas. Quan torni te les portaré a casa.
Marcia: Moltes gràcies. Com pujo al mercat, els hi donaré un cop d'ull a la Flàvia i al Iulius, si et sembla bé?
Valèria: Moltes gràcies. Ens veiem després?
Valèria: Sí. Fins més tard.
Marcia: Adeu.

(Amb música, surten les dues de l'escenari, la Valèria surt primer per la dreta de l'escenari i la Marcia després per l'esquerre. Els narradors 1 i 2 entren per la dreta de l'escenari)

ESCENA 4

Narrador 1: Així que la Valèria va anar caminant per la platja i agafant les petxines que anava trobant.
Narrador 2: Al mateix temps, a l'amfiteatre tot eren corredisses i crits.

(Música de cine mut. Els narradors surten per la dreta de l'escenari, mentre que per l'esquerre de l'escenari entren corrent i cridant sis soldats una mica esverats. Comencen a córrer d'un costat a l'altre fent una coreografia de moviments i buscant alguna cosa, fins a xocar tots en el centre de l'escenari i caure de cul a terra.)

Soldats: (*Aixecant-se de terra*) Aiiii..., uiiii... (*Fregant-se el cul del mal que els hi ha fet la caiguda*)
Soldat 1. Però que has fet, m'has fet caure? (*Al soldat 2*)
Soldat 2: Jo?, però si ha estat aquests (*Assenyala al soldat 3*)
Soldat 3: Per què ho dius, jo no he fet res. Ha sigut ell! (*Assenyala al soldat 4*)
Soldat 4: Si és clar, tira'm les culpes a mi, com sempre!. Però, ha estat ell. (*Assenyala al soldat 1*)

(Els soldats comencen a espitxar-se els uns als altres, a agafar-se del coll, fins que tornen a caure a terra de nou)

Soldats: (*Ficant-se de nou les mans al cul*) Aiii..., Oiii..., Uiii...

(Entra per l'esquerre de l'escenari, corrents, el centurió)

Centurió: *(Cridant)* Vigileu! Tanqueu totes les portes!
Soldats: *(També cridant i aixecant-se de terra)* Està tot tancat!
Centurió: *(Cridant)* Hem de registrar-ho tot.
Soldats: *(Cridant)* Està tot registrat!
Centurió: No pot haver desaparegut.
Soldat 5: Jo ja he mirat per tot arreu i no he trobat el lleó.
Soldat 6: Jo he mirat fins i tot a la capella de la deessa Nèmesis!
Soldat 2: Però com se t'acudeix?
Soldat 3: Allí, només entren els gladiadors a pregar abans dels combats.
Centurió: Doncs heu mirat malament, torneu a mirar!
Soldat 4: Escolta, no manis tant i mira tu.
Centurió: Sí, miraré jo, que tots sou uns inútils i no serviu per a res. *(Molt enfadat)*
Soldat 2: A qui li dius inútil? *(Amb un to fatxenda)*
Centurió: A tots vosaltres! *(Desafiant-los amb la mirada)*
Soldat 4: A mi? *(S'assenyala a ell mateix amb el dit)* A mi?
Soldat 1: M'ho dius a mi?
Soldat 3: Mira marxo que si no acabariem malament.
Soldats : Marxem!

(Mentre discuteixen, el lleó passa per darrere seu de puntetes i creua tot l'escenari, de dreta a esquerra)
(Música. Marxen els soldats per l'esquerra de l'escenari molt enfadats. Es queda el Centurió remugant)

Centurió: Aquest lleó ha d'estar per algun lloc, no pot haver desaparegut!

(Dona una volta per l'escenari buscant el lleó i acaba marxant per l'esquerra de l'escenari, mentre que per la dreta entren els narradors 3 i 4)

ESCENA 5

Narrador 3: Sí amics, s'havia escapat un lleó de l'amfiteatre!
Narrador 4: Recordeu, que l'amfiteatre s'havia construït a la vora de la platja?
Narrador 3: I que la nostra amiga Valèria... estava recollint petxines allí.
Narrador 4: Ai, ai, ai... *(Es fiquen tots les mans al cap amb cara de terror)*

(Música. Entra el lleó per l'esquerra i s'apropa als narradors per darrere, els narradors en veure'l donen un crit i xocant entre ells surten corrents i espantats per la dreta. El lleó els mira i fa un gest de dolor. Aixeca una pota, se la mira i intenta arrancar-se amb la boca, una estella que se li ha quedat clavada. Quan es dona compte que no pot s'estira a terra i continua intentant-ho. Entra Valèria per la dreta de l'escenari i en veure el lleó comença a recular a poc a poc, amb molta por.)

Lleó: *(Mirant directament a Valèria, gemega amb molt de dolor, demanant-li ajuda)* Aiiii..

(Valèria fa el gest de marxar, però dubta i finalment s'apropa a poc a poc cap al lleó)

Valèria: Què t'ha passat? Pobret. Deixa'm mirar. *(Li agafa la pota amb delicadesa)* Mira, t'has clavat una estella. Espera, que provaré de treure-la. *(Mentre diu això, li treu l'estella de la pota)* Veus, ja està. Ara podràs tornar a córrer

(Música. El lleó comença a córrer al voltant de Valèria tot content, mentre ellariu. Es para davant seu i l'ensuma. Valèria agafa la cistella i surt per la dreta de l'escenari. El lleó surt corrents per l'esquerre de l'escenari. Entren els narradors per la dreta)

ESCENA 6

Narrador 1: Heu vist, quina cosa més sorprenent!
Narrador 2: La Valèria, en arribar a casa va explicar a la seva família el que li havia passat. Els seus fills no se la creien i en Flavius es va riure d'ella.
Narrador 3: Però, la història no acaba aquí, no!
Narrador 4: Els nostres amics eren cristians. I els romans perseguïen als cristians i els hi feien passar terribles turments.
Narrador 1: Poc temps després, els soldats romans van arribar a casa de Flavius i Valèria i van empresonar a tota la família.
Narrador 3: Ja sabeu que els cristians eren portats a l'amfiteatre.
Narrador 4: I allí eren devorats pels lleons.
Narrador 2: Si fa, no fa...
Narrador 4: Com que si fa, no fa...?
Narrador 3: Si tornes a començar, et portem a tu a l'amfiteatre i que se't mengin els lleons
Narrador 1: Cal·leu, que arriben els soldats.

(Els narradors es queden al costat dret, mirant. Els soldats entren en formació pel costat esquerre. Davant va el Centurió. Desfilen per l'escenari)

Centurió: Un, dos, un, dos, un, dos. Aaaaalllllto! *(Els soldats no fan cas)* Alto!

(Els soldats paren xocant entre ells i cauen de cul a terra, ràpidament s'aixequen i comencen a discutir entre ells)

Centurió: Voleu parar d'una vegada! *(cridant)* Formació de dos!

(Els soldats tornen a formar i surten per la dreta)

ESCENA 7

Narrador 1: Els soldats van agafar a tota la família de la Valèria.
Narrador 2: I si fa, no fa... se'ls van endur presoners.
Narrador 3: Com que si fa, no fa... Se'ls van endur presoners! *(Amb un to contundent i decidit)*

(Els narradors es fiquen en diagonal a l'esquerre de l'escenari. Per la dreta entren els soldats en formació de dos i amb la família de la Valèria entremig)

Narrador 4: En arribar a l'amfiteatre, els soldats els van deixar a la sorra.
Narrador 2: I allí es van quedar espantats, esperant ser devorats per les feres.

Soldat 1: *(Donant una empenta a la Valèria i al Iulius)* Au, quedeu-vos aquí.

Soldat 3: Dintre de poc començarà l'espectacle. *(Rient)*
Soldat 4: *(Empenyent a Flavius i a Flàvia)* Vosaltres també.
Soldat 5: Aquí, els quatre ben juntets. *(Riu)*
Soldat 6: Marxem, que encara se'ns menjaran a nosaltres.
Soldat 1: Mireu, *(Assenyala cap al públic)* mireu, l'amfiteatre està ple de gom a gom.
Soldat 2: Sí. *(Riu)* I el públic està impacient perquè comenci l'espectacle *(Tots els soldats riuen – se senten crits de multitud)*
Soldat 3: M'han dit que hi han arribat animals nous.
Soldat 4: Sí, encara sort que vam trobar el lleó que s'havia escapat.
Soldat 5: Es va escapar pels túnels que comuniquen amb la platja.
Soldat 2: Calla, que no se'n va assabentar ningú!
Centurió: *(Cridant)* En formació de vigilància!

(Música. La Valèria i la seva família es queden al centre de l'escenari i els soldats corrent es fiquen en diagonal a la dreta de l'escenari, amb les llances apuntant cap endavant. Se senten rugits de feres)

Flavia: Papa, tinc por. *(ploriqueja)*
Flavius: No tinguis por, filla meva, vine. *(Flavius abraça a la seva filla i s'agenolla a terra)*
Iulius: Jo també tinc por. *(Plorant, s'abraça també a Flavius)*

(Se senten rugits de feres i entra a l'escenari per l'esquerre el lleó a poc a poc. La Valèria fa un pas endavant per protegir a la seva família. Llavors el lleó s'apropa i l'ensuma. Al adonar-se que és la Valèria es frega contra les seves cames i a poc a poc els va acompanyant fins a sortir de l'escenari per la dreta, protegint-los. Els soldats, en veure que s'apropen cap a ells, corren esvarats i fan la formació de tortuga al mig de l'escenari.)

Soldat 1: Heu vist el que ha passat?
Soldat 2: El lleó no els ha atacat.
Soldat 3: I els ha protegit fins que han sortit de l'amfiteatre.
Soldat 4: Sí, ha estat una cosa molt estranya.
Soldat 5: Ha sigut com si els reconeixes.
Soldat 6: Au, no diguis ximpleries.
Soldat 5: Tu sempre has de ficar-te amb mi? No tens res més a fer?
Centurió: Silenci, soldats! Marxem en formació. Un, dos, un, dos...

(Els soldats surten per l'esquerre de l'escenari. Els narradors avancen fins al davant.)

Narrador 1: Sí, amics i amigues, el lleó en ensumar a Valèria la va reconèixer.
Narrador 2: I agraït com estava per haver-lo curat els hi va salvar la vida.
Narrador 3: I per això, la platja de la ciutat de Tarragona que es troba als peus de l'amfiteatre, se la va anomenar la "platja del Miracle"
Narrador 4: Aquest va ser el somni que van tenir els nostres amics. *(Assenyala cap als nois que estan adormits a la màquina del temps)*
Narrador 2: Si fa... no fa...
Narrador 3: *(Corrents cap al narrador 2)* Avui dormiràs calent!
Narradors 1 i 4: Sí, sí... Vine, vine que veuràs...

ESCENA 8

(Música. El narrador 2 surt perseguit pels altres narradors per la dreta de l'escenari). Els nois que estan a la plataforma de la màquina del temps, es comencen a moure i a despertar. Al mateix temps se senten veus que s'apropen. Els nois es queden garratibats a dalt de la plataforma. Entre dos científics per l'esquerre de l'escenari discutint entre ells, i no s'adonen dels nois, que s'han quedat totalment quiets. Es col·loquen al davant de la màquina del temps i d'esquena als nens. A la mà porten planells del seu invent i els estan mirant)

Científic 1: Doncs jo crec que aquesta màquina que hem construït no serveix per a res.

Científic 2: Ets un pessimista. No hem tingut temps quasi ni de provar-la. Hauríem de trobar a algun voluntari que la vulgues provar.

Científic 1: I tu creus que hi haurà algú tan babau que ho vulgui fer.

(El científic 2, es gira a mirar la màquina i veu els nois que estan quiets com si fossin estàtues.)

Científic 2: Ejem, ejem... Mira, crec que sí que hi ha gent tan babau com per a provar la màquina.

Científic 1: I ara perquè dius això.

Científic 2: Mira.

(Els científics 1 es gira i es queda mirant als nens, que continuen dissimulant com si fossin estàtues)

Científic 1: I aquests què fan aquí?

Científic 2: No ho sé.

Científic 1: A veure, vosaltres, deixeu de dissimular i baixeu ràpidament.

(Els nois baixen ràpidament i es queden a un costat amb el cap acotxat)

Científic 1: Què ha passat quan estàveu a la màquina?

Científic 2: Això, que heu notat? Us ha transportat a una altra època?

(Els nois es miren entre ells, sense comprendre gaire el que està passant, ni el que els hi ha passat.)

Nines: Doncs jo m'he quedat adormida i he somiat tota l'estona.

Robert: Ala! Jo també'

(Els científics es miren uns als altres)

Científic 1: Voleu dir que la màquina serveix per a fer una "migdiadeta".

Científic 2: Una màquina del temps que el què fa és adormir a la gent. *(Enfadat)*

Científic 1: Dos mira quin invent hem creat.

Científic 2: Ja podem desmuntar-la i portar-la a la deixalleria.

Científic 1: O millor la portem a una casa on venguin matalassos.

Científic 2: Podríem patentar-la. "LA MÀQUINA QUE ET FARÀ DORMIR. "

(Surten els científics tots enfadats. Els nois es queden drets mirant-se)

Robert: (Com si li digués un secret) Nines, crec que sí que ha funcionat la màquina. És al·lucinant!

Nines: Sí, et fa veure una part de la història antiga mentre estàs dormint. Em fa una mica de por i de respecte.

Robert: El millor és que marxem i que no expliquem a ningú el que ha passat.
D'acord?

Nines: D'acord.

(Música. Surten els nois parlant entre ells i l'escenari es queda buit.)

Final – Teló

PROPOSTES DE VESTUARI

Patrici. (narrador 1)

Patricia (narradora 4)

Esclau (narrador 2)

Plebea (narrador 3)

Valeria

Flavius

Cornelius

Marcia

Iulius

Flàvia

August (Emperador)

Soldat

Centurió

Lleó

Científics

Nines

Robert

ACLARIMENTS

ELS PATRICIS

Eren la classe alta de la societat romana. Constituïen la majoria del senat. En aquest grup també s'hi trobaven els militars d'alt rang. Els patricis acostumaven a ser els ciutadans més rics. Constituïen el que podríem anomenar l'aristocràcia romana.

ELS PLEBEUS

La majoria de ciutadans de Roma eren plebeus i eren la classe baixa de la societat romana, però lliures (no esclaus). Molts eren grangers que treballaven les terres dels patricis.

ELS ESCLAUS

Els esclaus, tot i viure a la ciutat, no eren considerats ciutadans de Roma. De fet, pels antics romans els esclaus eren considerats “propietat” i, com a tal, eren comprats i venuts com qualsevol objecte.

PRETORI

Era la residència del governador provincial, i per extensió es deia pretori a una casa molt gran o un palau. Era el quarter general.

PERGAMÍ

Era un material especial fet de pell d'animals, com xais o vedells, que es preparava per poder escriure sobre ell. Era resistent i fàcil d'aconseguir i les fulles de pergamí es podien doblegar per formar quaderns.

TÚNICA

La túnica a la civilització romana era la peça bàsica i comuna de la vestimenta masculina. Era una espècie de camisa llarga i folgada feta de llana o lli. Aquesta peça podia ser llarga o curta i s'ajustava amb un cinturó.

TOGA

Era una peça gran feta de llana o lli, que es posava sobre les espatlles i al voltant del cos dels homes. La toga només la podien usar els ciutadans de Roma.

ESTOLA

Era una túnica llarga i solta que tenia molts plecs. La portaven les dones i la lligaven amb cordons.

PALLA

Era un gran mantell rectangular similar a la toga que cobria l'esquena i, a vegades el cap. Es posava damunt de l'estola i era de teixits suaus.

COLONIA IULIA URBS TRIUMPHALIS TÀRRACO

Era una de les ciutats més importants de tot l'Imperi Romà fora d'Itàlia. Hi havia un gran port per als vaixells. Tenien un circ (on feien curses de carros), un amfiteatre (on lluitaven els gladiadors) i un teatre (per a les obres). Era la capital de la província més gran d'Hispania, anomenada Hispania Citerior o Tarraconensis.

FORMACIÓ DE TORTUGA

Era una manera superintel·ligent que tenien els soldats romans per protegir-se quan atacaven una ciutat o es trobaven sota una pluja de fletxes i pedres. Agafaven els seus grans escuts rectangulars i els posaven just a sobre els seus caps, i als costats i al davant d'ells ben junts. Això creava un sostre i laterals impenetrables

que els protegia de qualsevol cosa que els caigués des de dalt o des del costats (com fletxes, llances o fins i tot aigua bullent!). Quan acabaven d'ajuntar tots els escuts, semblaven una gran caixa o closca, com una tortuga caminant lentament, perfectament protegida per tots els costats (dalt, davant i costats).